

A registered Political Party
ECI Registration No. 56/89/2011/PPS-I

MAI HEE BHARAT MANIFEST

Dr. Subodh Chandra Roy

MSc., Fil.Dr., Jur.Kand.

Nationell ordförande

Bharat, det vill säga Indien, proklamerar sig som en självständig, suverän och demokratisk nation. En grundläggande princip inom demokratin dikterar styre i enlighet med majoritetens vilja, vilket förutsätter förverkligandet av deras önskingar. Om vi accepterar Bharat som en fungerande demokrati, då måste allt som sker här tolkas som en direkt manifestation av denna majoritets vilja. Därför kräver den genomträngande hungern, analfabetismen, arbetslösheten och den dåliga hälsan som drabbar miljontals människor, statens nyckfulla och godtyckliga handlingar höljda i juridisk auktoritet, och den grasserande, endemiska korruptionen som genomsyrar alla nivåer av samhället – allt detta kräver vår absoluta, oreserverade tystnad. För

om denna demokrati-charad innehåller någon sanning, då skulle ingen av dessa avskyvärda realiteter kunna existera utan vårt uttryckliga, kollektiva samtycke.

Precis som en far sörjer för sin familj, så föder bönderna hela nationen. Detta upphöjer logiskt sett det kollektiva jordbrukssamhället till den rättmätiga titeln "Nationens Fader". Men när vi konfronteras med den fruktansvärda verkligheten av hundratusentals bönder som drivits till självmord av hunger och skulder, var kan detta så kallade demokratiska Bharat möjligen dölja sin totala skam? Denna skarpa motsägelse medger bara en förklaring: under demokratins täckmantel utsätts folket i denna nation för en kontinuerlig, föraktlig charad.

Innan vi tar itu med kärnfrågan, låt oss betrakta det genomgripande problemet med korruption. Den offentliga opinionen kräver dess utrotning till varje pris och anser det vara det främsta hindret för nationell utveckling. Krav ställs på återförandet av miljarder rupier som olagligt slussats ut ur landet. Men här uppstår en avgörande fråga: innebär detta att majoriteten av denna nation är i grunden oärlig? Hur skulle annars ett sådant system kunna bestå inom en förmodad demokrati? Sådana enorma summor kunde inte överföras utomlands utan att navigera etablerade juridiska kanaler, vilket antyder majoritetens underförstådda samtycke till just denna plundring. Det är en sanning att ett läckande kärl inte kan hålla vatten, men ändå fortsätter vi att hålla vatten i just ett sådant kärl. Genom att vägra att antingen reparera eller byta ut detta

bristfälliga system, garanterar vi fortsatt, grasserande slöseri.

Men precis som salt inte kan renas från sin sälta, kan inte korruption utrotas från denna nation. Detta beror på att orättvisa utgör själva grundvalen för denna stat. För att förstå detta måste vi granska det verkliga syftet med de regler och bestämmelser vi kallar "lagar". I århundraden styrde britterna detta land med ett enda syfte: den obehindrade exploateringen och plundringen av dess resurser. Precis som man kan binda lemmarna på en kropp för att lättare dra blod, bands folket i Bharatvarsha av en mängd lagar. Dessa lagar förvandlade dem i praktiken till slavar under det brittiska imperiet.

Trots detta förtryck vågade många drömma om självständighet och utstod ousäglig tortyr, inklusive avrättning genom hängning. Kolonialhärskarna visade ingen ånger vid massakern på tusentals obehäpnade, oskyldiga män, kvinnor och barn i Jallianwala Bagh i Punjab, en slakt utförd med urskillningslös skottlossning. Vi fick höra att denna fruktansvärda handling utfördes helt "i enlighet med fastställd juridisk procedur". Det är avgörande att komma ihåg att dessa "lagar" utformades av det brittiska parlamentet med det uttryckliga syftet att utplåna varje tanke på frihet och frigörelse från människorna i detta land.

Otalliga böcker förkunnar att den 15 augusti 1947 framträdde territoriet som kallades "Indien" som en

självständig nation och uppfyllde drömmarna hos våra vördade frihetskämpar. Men en närmare granskning avslöjar att den dagen, precis som otaliga andra brittiska lagar, trädde endast ännu en lag i kraft – "Indian Independence Act, 1947". När man frågar har praktiskt taget ingen påstått sig personligen ha sett denna lag. De läste helt enkelt i tidningar eller hörde på radion att landet blev "självständigt" den dagen. I verkligheten etablerade denna lag inte "Indien" som ett självständigt land. Inom det tidigare brittiska territoriet "Indien" skapade lagen endast två "nya dominion": "Indien" och "Pakistan". Där det tidigare fanns en koloni, "Indien", delades den helt enkelt i två delar – vilket i grunden skapade två kolonier för administrativ bekvämlighet, benämnda "nya dominion" i juridiskt språkbruk. Avgörande är att lagen fastställde att makten att välja verkställande chef för varje dominion – generalguvernören – inte låg hos folket i respektive dominion. Istället utsåg den brittiska monarken generalguvernören, vilket uttryckligen anges i avsnitt 5 i Indian Independence Act, 1947.

Det är ett häpnadsväckande faktum att medan lagen har titeln "Indian Independence Act" förekommer ordet "Independence" (självständighet) inte någonstans i dess text. Ett år tidigare, 1946, inrättade den brittiska regeringen den konstituerande församlingen för att utarbeta en konstitution för dominion. Det är avgörande att komma ihåg att ingen av medlemmarna i denna konstituerande församling var "medborgare i Indien". Termen "medborgare i Indien" dök först upp i "Indiens

konstitution", som trädde i kraft den 26 januari 1950. Fram till åtminstone det datumet var alla invånare i det brittiska territoriet juridiskt sett brittiska undersåtar. Därför var allt som ingick i den konstitutionen i grunden underkastat den brittiska monarkens vilja. Denna samma konstitution är fortfarande landets högsta lag, och även om det önskas kan den inte ersättas av landets fria medborgare med en ny. Detta beror på att varje försök att ersätta konstitutionen skulle blockeras av ett beslut från Högsta domstolen som förbjuder ändringar av dess "grundläggande drag". Och låt oss inte glömma att Högsta domstolen själv skapades enligt en bestämmelse i just samma konstitution.

Detta innebär att de forna kolonialherrarna också har dikterat de exakta mekanismerna för hur vi ska styra oss själva. Givet denna verklighet, var är vår självständighet? För att illustrera detta tydligare, tänk på följande analogi: Föreställ dig en markförsäljning där säljaren stipulerar att han, av sin "välvilja", kommer att bygga en hydda på marken, och köparen, efter köpet, är skyldig att bo i den hyddan. Köparen får reparera hyddan om det behövs, men det är strängt förbjudet att riva den – det vill säga att ändra dess "grundläggande drag" – och bygga, till exempel, ett betonghus. Om detta villkor kvarstår efter att försäljningen har slutförts, då är, i lagens ögon, försäljningen ogiltig, eftersom säljarens kontroll över marken inte har upphävts fullständigt.

Låt oss medge att under den turbulenta perioden då denna subkontinent genomgick enorma omvälvningar,

kan det ha verkat som det enda sättet att hantera krisen att acceptera ett sådant villkor. Men i så fall borde konstitutionen ha inkluderat en artikel som uttryckligen fastställde att parlamentet, efter "själständigheten", skulle ha befogenhet att ratificera konstitutionen och, om nödvändigt, skapa en ny för att ersätta den gamla. Som det är uppenbart finns ingen sådan ratificeringsartikel i konstitutionen. Detta innebär att en konstitution som utformats för det brittiska dominionet som kallades "Indien", och som passade den brittiska monarken, har påtvingats folket som landets högsta lag. Detta står i skarp kontrast till drömmarna hos våra högt aktade frihetskämpar, som strävade efter att befria folket i Bharat från brittiskt styre och exploatering. Det grundläggande kravet för denna befrielse var att avskaffa de förtryckande brittisktillverkade bojorna som kallas "lagar", vilka utformades för att hålla brittiska undersåtar i evig underkastelse.

Även efter den 15 augusti 1947, och även efter den 26 januari 1950, förblev majoriteten av brittisktillverkade lagar i kraft i det territorium som nu kallas "Indien". Genom bestämmelser i "konstitutionen" fick dessa brittisktillverkade lagar nytt liv, vilket upprätthöll samma begränsningar som hade hållit befolkningen orörlig i århundraden. Följaktligen fortsätter landet att plundras hänsynslöst, med människor som på ett smart sätt snärjs av lagar de knappt förstår. Aktuella uppskattningar tyder på att cirka trettio miljoner ärenden är pågående i indiska domstolar vid varje given tidpunkt. Om man antar att minst tio personer direkt eller indirekt

påverkas av varje ärende, innebär det att nästan trehundra miljoner människor i Bharat ständigt tyns av juridisk oro. Det är därför ingen överraskning att deras omständigheter inte förbättras, trots den ständiga retoriken om så kallad "inkluderande tillväxt" som vi hör år efter år.

Det faktum att vi ännu inte har uppnått sann befrielse är uppenbart i våra dagliga liv. Före den 15 augusti 1947 var både icke-våldsamma och våldsamma protester mot det brittiska styret vanliga, och den kungliga polisen svarade rutinmässigt med brutal förföljelse av frihetskämpar. Detta var förståeligt vid den tiden, eftersom polisen, som kronans tjänare, var skyldig att agera hänsynslöst för att skydda suveränens intressen. Det är dock djupt oroande att liknande polisövergrepp fortfarande är vanliga även efter att Bharat förmodas vara politiskt självständigt. Om denna självständighet är äkta, vems intressen skyddar polisen nu? Om demokratin verkligen har gjort folket till landets herrar, varför protesterar då samma folk? Om vi, som i en demokrati, är lagstiftarna, vad tvingar oss då att bryta mot just de lagar vi har skapat? Tiden är inne att konfrontera dessa frågor direkt, och vi – folket i detta land, alla vi, helt enkelt som människor – måste göra det själva.

I detta sammanhang måste vi granska den sanna betydelsen av ordet "land". Ett territorium bebott av människor är vad vi kallar ett "land". Utan människor kan ett land inte existera. Till exempel är månen, trots sin

enorma yta, inte ett land eftersom den är obebodd. Detta visar den intima kopplingen mellan "människor" och "land". Logiskt sett måste då ett lands utveckling återspegla dess befolknings framsteg, eftersom ett land inte kan gå framåt samtidigt som det lämnar efter sig de som utgör det. Det hävdas ofta att majoriteten av människorna i detta land "ligger efter" på någon artificiell skala av framsteg. Det är en avsiktlig felrepresentation. För att upprätthålla denna fabricerade diskriminering hålls majoriteten avsiktligt i ett underläge. Från samhällets allra begynnelse såddes diskrimineringens frön noggrant för att säkerställa att ett privilegierat fåtal kunde skörda frukterna av de arbetande massornas slit.

Om de människor vars arbete är oundgängligt skulle enas som en sammanhållen helhet, skulle det privilegierade fåtalet inte längre kunna upprätthålla sin dominans över den stora majoriteten av samhället. Genom att främja diskriminering bland befolkningen har de därför reducerats till fragmenterade, försvagade individer. Som sådana vågar de sällan ifrågasätta det lidande de har utstått i århundraden. Detta mönster kommer att bestå om inte vissa djupt rotade, traditionella idéer förändras drastiskt – och makten att åstadkomma denna förändring ligger hos folket själva. För att förändra landet måste man först förändra sig själv, vilket kräver förmågan till självständigt tänkande. Men utan människor är själva begreppet ett land meningslöst. Därför bär folket själva ansvaret för varje mänsklig handling inom ett land. Eftersom "vi" är plural av "jag" är

jag i grunden landet. Jag har direkt skapat det. Utan mig kan det inte finnas något land!

Någon kanske frågar: "Kan en sådan till synes liten idé verkligen förbättra landets nuvarande tillstånd?" Svaret är ett rungande ja, eftersom en förändring i "jag" oundvikligen innebär en förändring i landet. Även då kanske någon invänder: "Om den här idén är så kraftfull, då skulle folkets elände ha upphört för länge sedan. Dessutom har landet gjort betydande framsteg, till och med gjort anmärkningsvärda framsteg inom rymdteknik. Enligt din logik borde detta innebära en betydande förbättring av folkets levnadsvillkor." Som svar måste vi erkänna att fördelarna med dessa framsteg endast åtnjuts av en liten bråkdel av befolkningen, medan den stora majoriteten förblir exkluderad. Svält, undernäring och självmord är fortfarande utbredd bland majoriteten. Den grundläggande orsaken till denna skillnad är helt enkelt att idén om "jag är landet" ännu inte har genomsyrat samhället.

Det är just denna brist på medvetande som hindrar landets beklagliga tillstånd från att förändras. Om folket skulle vakna upp till denna insikt, skulle det utan tvekan skapa betydande omvälvningar i ett socialt system byggt på hänsynslös exploatering. För att förhindra ett sådant scenario avfärdar ett litet antal exploatörer avsiktligt denna idé som utopisk. De fruktar att hela deras korrupta byggnadsverk skulle kollapsa som ett korthus om folket skulle inse sin sanna position i samhället. Men sanningen är att denna idé inte bara inte är utopisk, utan

också en anmärkningsvärt enkel metod för att avveckla detta så kallade civiliserade system. För att hålla denna uppenbara väg dold har ansträngningar gjorts från allra första början för att hålla majoriteten av människorna i okunnighetens och fattigdomens mörker. Tiden är nu mogen att hitta en utväg, och vi måste alla sträva mot detta mål, för vi är själva inkarnationen av detta land!

För att förstå sakernas tillstånd i detta land utan att ta till komplexa teorier, låt oss använda analogin med ett stort hus som är värd för ett livligt firande. Det är natt, huset är starkt upplyst och gästerna roar sig. Plötsligt, med illvilligt uppsåt, klipper någon av huvudströmförsörjningen. Hela huset kastas i mörker, och kaos uppstår omedelbart. Människor blir rädda och försöker fly, men mörkret hindrar dem, vilket leder till förvirring och panik. De snubblar över varandra, möbler välts omkull och allmän oordning råder. Frågan blir då: hur undkommer vi detta till synes oändliga kaos?

För dem som inte är bekanta med elektricitet kan det verka otroligt svårt att lösa detta kaos. Vissa kanske till och med tillskriver situationen negativa mänskliga drag som elakhet och själviskhet. Lösningen är dock anmärkningsvärt enkel: man behöver bara slå på huvudströmbrytaren igen. Återkomsten av ljus kommer omedelbart att skingra det kaos som orsakats av mörkret. På samma sätt ligger grundorsaken till alla problem i detta stora land dold i okunnighetens mörker inom våra sinnen. Om inte denna okunnighet utrotas kommer dessa problem att bestå på obestämd tid, och

vi kommer att fortsätta att bekämpa varandra som fiender, oförmögna att känna igen varandra som vänner i mörkret. Men vi måste förstå: ingen har avsiktligt släckt ljuset. I den mänskliga civilisationens historia har det totala medvetandets ljus aldrig riktigt varit tänt. Det är därför de flesta människor i världen har berövats självständigt tänkande. Vi är dock fast beslutna att ägna oss åt denna till synes omöjliga uppgift att bli medvetna om vår sanna inre styrka. Och tiden för detta är nu.

Till att börja med, låt oss betrakta namnet på detta land. Från antiken var det känt som "Bharatvarsha". En civilisation blomstrade vid floden Sindhus stränder, som på främmande språk blev känd som Indusdalens civilisation. Men redan innan denna civilisations uppkomst existerade en högt utvecklad civilisation i den södra delen av detta land, vilket framgår av beskrivningar i eposet Ramayana. Ändå myntade utländska inkräktare, för sina egna syften, termen "Indusdalens civilisation" för att omfatta hela landet och gav landet namnet "Indien". Märkligt nog kallas detta stora antika land fortfarande officiellt "Indien" även efter "självständigheten". Medan individer ibland kan ha flera namn, hur kan ett enda land ha två officiella namn: "Indien" och "Bharat"?

Ett tydligt exempel på vår djupt rotade undergivenhet finns i själva konstitutionen, där landet kallas "Indien, det vill säga Bharat". Det är talande att formuleringen inte är "Bharat, det vill säga Indien". Namnet "Indien" prioriteras, förmodligen för att underlätta för våra forna

brittiska härskare. Eftersom vi förklarar oss vara verkligt självständiga bör vi anta "Bharat" som det enda namnet på vårt land och förkasta "Indien". Många har studerat "Mahabharat", men ingen har någonsin hört talas om något som heter "Mahalndien". Låt oss förvisa termen "Indien" från vårt Bharat, för det är inget annat än ett märke av vår forna förslavning.

Eftersom den sanna medvetenhetens ljus aldrig har tänts har folket aldrig verkligen upplevt frihet. Från det organiserade samhällets allra begynnelse har den styrande makten legat i händerna på "kungen". Hans befallningar blev lag; hans ord var slutgiltigt. Men vi inser inte att själva "kungadömet", kungens förmodade källa till alla lagar, i grunden är illegitimt. Låt oss upprepa: vi kommer att ta itu med denna fråga direkt, utan att ta till invecklade eller eleganta teorier.

För att illustrera detta, låt oss föreställa oss en dag under förhistorisk tid, till och med före det mänskliga samhällets bildande. En liten flod flyter, och på dess strand står ett mangoträd. En man klättrar i trädet och plockar mangos. En bit därifrån fiskar en annan man. En tredje man dyker sedan upp. Efter att ha observerat dem en stund går han fram till mannen i trädet och frågar: "Vad plockar du, min vän?" Mannen svarar: "Frukt. Skulle du vilja smaka?" Främlingen tar en mogen mango, tycker att den är utsökt, tackar "mangomannen" och går sedan till fiskaren. Efter ett liknande utbyte får han en fisk i gåva och tackar "fiskmannen".

Nästa dag återvänder främlingen, den här gången med en vän. De besöker först mangoplockaren. När han får veta att nykomlingen också vill smaka mango delar mannen i trädet med sig av sin frukt med ännu större entusiasm och känner sig hedrad att göra det. De upprepar sedan samma process med fiskmannen. Lagg märke till att genom att konsumera mangos och fisk utan någon ansträngning får främlingarna nästan dubbelt så mycket energi som de arbetande. De arbetande lägger ner ungefär hälften av sin energi på att klättra i trädet eller fånga fisk, medan främlingarna inte lägger ner någon. På detta sätt blir den tredje personen, genom bedrägeri, gradvis mäktigare genom att konsumera frukterna av andras arbete. Allteftersom hans styrka och inflytande växer börjar folk frukta honom. Det som en gång gavs fritt som en tjänst blir med tiden obligatoriska "skyddspengar", vilket i slutändan etablerar honom som lagstiftaren och kungen. Detta markerar början på kungens exploatering av folket under sken av "rättsstatsprincipen".

Denna listiga individ inledde sitt "kungadöme" genom bedrägeri – med andra ord, illegalt. Det som började som välgörenhet, given av god vilja, förvandlades till tvångsmässig inkassering av intäkter, eller skatter. Olika policyer har implementerats över tid för att säkerställa smidig inkassering av dessa skatter från befolkningen. Ett sådant system, nu upphöjt till status av nästan-skrift, kallas nationalekonomi. Eftersom "makt är rätt" är den rådande principen kan kungen inte göra fel och anses alltid vara obestridligt korrekt. Eftersom suveränens

befallning är lag är laglydiga undersåtar skyldiga att lyda kungen.

Folket accepterade inte villigt kungens suveränitet; de tvingades till underkastelse genom brutalt våld. Kungen är dock väl medveten om att hans existens helt och hållet beror på närvaron av lydiga undersåtar. Det faktum att dessa undersåtar inte inser att de är den sanna källan till all makt, att de alla är likvärdiga och tillhör samma mänskliga familj, har skapat en splittring bland dem från detta exploaterande systems allra början. Utöver skillnaderna mellan rika och fattiga, utbildade och outbildade, höga och låga, fabricerades noggrant otaliga andra artificiella kategorier, uppfann olika religioner, kaster och så vidare. På detta sätt har människor delats in i otaliga grupper, splittringar som aldrig har funnits och aldrig skulle kunna existera i naturen. De naiva undersåtarna, upptagna med meningslösa inbördes strider, insåg inte denna listiga manöver av kungen. Det är så monarkins tentakler fullständigt konsumerade det mänskliga samhället. I ljuset av detta är det viktigt att inse att termen "fattig" är en felbenämning. Konventionellt sett betecknas en person som "fattig" om han kämpar dagligen för grundläggande överlevnad – till exempel en kolgruvearbetare. Med risk för sitt liv varje dag går han ner i gruvan för att utvinna kol. Utan kol, skulle det finnas kolkraftverk? Skulle de massiva industrier som är beroende av kol ens kunna existera? I slutändan är den sanna källan till denna enorma rikedom just den "fattiga"

arbetaren. Hur kan vi då våga kalla själva skaparen av sådan kolossal rikedom för "fattig"?

Låt oss nu betrakta ordet "outbildad". Hur kan vi, de så kallade "utbildade" människorna, beteckna en bonde eller en skomakare som utbildad? Det faller oss aldrig in att vi, som skryter om vår utbildning, inte med lätthet kan utföra de uppgifter som en bonde eller skomakare gör. Är vi då inte också analfabeter i deras färdigheter? Anledningen till att de ofta saknar formell utbildning är att de har nekats sådana möjligheter. Det är som att avsiktligt bryta någons ben och sedan beklaga honom för hans "olycka".

Den så kallade demokratin följde efter monarkin. Drivna av avundsjuka på kungens makt konspirerade vissa individer för att ta makten. De förstod att den verkliga makten ligger hos folket, så de använde ordet "demos" (folk) i "demokrati", vilket föregav att förmedla idén att folket direkt styr landets angelägenheter. Verkligheten är dock att "demokrati" bara är en annan form av monarki. Den enda skillnaden är att istället för en enda kung, som i en monarki, finns det flera "ministrar" i en "demokrati".

Precis som slaveriets bojar måste upprätthållas för att upprätthålla kungens auktoritet, så har också, i så kallade demokratier, alla lagar från den monarkiska eran behållits för att säkerställa den oavbrutna plundringen av folket. Som ett resultat är folkets roll som tillhandahållare av rikedom oförändrad, precis som den var under monarkin. Därför är den allmänt spridda idén

att "vi alla är kungar" i en demokrati ren poetisk fantasi, utan grund i verkligheten. I "demokrati" sägs det att folkets representanter ska "styra" landets angelägenheter, men i praktiken är det vissa individer som valts av politiska partier som "styr" landet. Det är ingen slump att vi fortfarande använder termen "regerande parti". Ingen ifrågasätter hur "härskare" kan existera efter att "frihet" har uppnåtts, eller ens relevansen av ordet "regering" i en "demokrati".

Val hålls i detta land i enlighet med Representation of the People Act, 1951, men de som "ställer upp" i dessa val är inte sanna representanter för folket. I nästan varje fall kontrolleras de av ett eller annat politiskt parti. Därför ligger deras främsta ansvar hos deras parti, inte hos folket. Det vore rimligt att anta att alla valkandidater prioriterar landets medborgares välfärd. Det vore också rimligt att förvänta sig att politiska partier har tydliga, väldefinierade planer för att uppnå detta mål. Om detta vore sant, varför finns det då en sådan intensiv konkurrens om att "vinna" val? Tänk på en enkel analogi: om flera personer diskuterade den bästa färgen att måla ett hus, skulle någon kanske föreslå vitt, en annan rosa och en tredje grått. Ändå skulle alla förmodligen dela det gemensamma målet att få huset att se vackert ut. Om de inte är fiender, varför finns då inte samma samarbetsanda inom politiken? Det gör det inte eftersom upprätthållandet av ömsesidig fientlighet är avgörande för att upprätthålla det exploaterande status quo. Därför är det tydligt att utan en grundläggande förändring av statssystemet är verkliga framsteg och

förbättringar av folkets villkor omöjliga. För att uppnå denna förändring måste vi först eliminera källorna till våra svagheter.

Vi undrar ofta hur en enda individ kan förändra ett helt systems tröghet. För det första inser vi inte att landets nuvarande tillstånd är en direkt konsekvens av vår kollektiva passivitet. Denna tröghet kommer oundvikligen att upphöra när vi börjar agera. För det andra är jag inte ensam. Mer än en miljard trehundra miljoner "jag" utgör tillsammans dagens "Indien". Varje "jag" är intimt förbundet med de andra, precis som de otaliga celler som bildar människokroppen. När kroppen skadas reagerar hela kroppen på en gång, och biljoner celler arbetar tillsammans för att försvara sig mot angreppet. Detta visar den enorma energi som en enda cell har när den är kopplad till andra celler. På samma sätt är var och en av oss en enorm reservoar av enorm kraft, som vi till stor del är omedvetna om.

När alla människor i detta land inser att vi alla är medlemmar i samma familj och att vi kompletterar varandra, kommer vårt kollektiva medvetande att vakna. Precis som i en idealisk familj finns det ingen plats för korruption, på samma sätt kommer det inte att finnas någon anledning för korruption att existera i landet. Precis som ett problem delas av alla medlemmar i en familj, kommer vi också att dela varje problem som uppstår i någon del av landet. Ingen kommer att svälta någonstans. Detta kommer samtidigt att utrota alla

orsaker till hat, avund eller svartsjuka från människors sinnen.

Eftersom mänsklighetens plats i världen anses vara av största vikt, bör pengar inta en underordnad position. Men motsatsen är sann i verkligheten, så vi måste medvetet omvärdera pengarnas roll. Ingenting bör vara över mänskligheten, inte ens pengar. Eftersom "demokrati" är en felbenämning, låt oss ge detta ideala system ett nytt namn. Eftersom folkets existens utgör ett land har vi myntat termen "GANASATTA" på bengali för att beteckna att i en sådan stat ska folket spela den högsta rollen i alla aspekter av landets förvaltning.

I en så kallad "demokrati" reduceras folkets roll till "väljare" eller "röstberättigade", medan den faktiska makten att styra över dem vilar hos de "valda" representanterna. När dessa representanter väl är "valda" – genom vilka medel som helst, rättvisa eller orättvisa – tar de fullständig kontroll över systemet, och folket blir bara tysta åskådare till sin olycka.

Under GANASATTA kommer detta sakernas tillstånd att förändras drastiskt. Folket kommer att utöva sin sanna makt även efter valet. En lämplig ändring av vallagen kommer att genomdrivas av berörda myndigheter, vilket säkerställer att en vald representant endast innehar sitt ämbete så länge väljarna önskar. Detta innebär att folket ska ha makten att återkalla en vald representant närhelst de anser det nödvändigt, vilket effektivt utrotar korruptionen vid roten. Även möjligheten till en sådan

återkallelse kommer att förbättra situationen avsevärt genom att sända ett tydligt budskap till de som innehar ämbetet.

När GANASATTA väl är etablerat kommer var och en av oss gradvis att inse att vår existens helt och hållet beror på andras välbefinnande. Vi är varken över eller under någon annan; alla är lika viktiga. Följaktligen kommer det inte att finnas någon fiendlighet bland oss, precis som det inte finns någon fiendskap bland de biljoner celler i människokroppen. Det är viktigt att komma ihåg att foten, hjärnan och varje annan del av kroppen består av samma celler, vilket gör dem lika vitala. Ändå saknas denna naturliga harmoni i det mänskliga samhället. Anledningen är enkel: sedan urminnes tider, för att förhindra att folket enas, har splittringar skapats artificiellt av "kungar" genom ytliga etiketter och klassificeringar. Det är därför den verkliga människan förblir dold under det missledande, mångfärgade slagordet "Enhet i mångfald". När denna verkliga människa vaknar och tar kontroll kommer GANASATTA att etableras, och i GANASATTA ligger världens framtid.

För att etablera ett sådant socialt system har ett politiskt parti som heter "Mai Hee Bharat" (Jag är Bharat) bildats. Eftersom vi är övertygade om att alla människor i detta land tillhör samma familj kan det inte finnas några verkliga hinder, eftersom vi alla önskar landets övergripande framsteg. Var vänlig och anslut er till oss, och låt oss gå framåt tillsammans. Detta lands framtid – som också är vår framtid – kommer att bli exakt som vi

föreställer oss den, för utan oss – utan mig – existerar inte Bharat.

Mai Hee Bharat!

ETT UTDRAG UR MAI HEE BHARATS KONSTITUTION

Artikel II. Mål och Syften

Partiets centrala mål och syfte *ska* vara att integrera hela Bharats befolkning i en enda stor familj. Alla medlemmar i nämnda familj *ska* enbart erkännas som individuella, naturliga människor, likvärdiga i alla avseenden, utan hänsyn till några externa och artificiella åtskillnader som påtvingats dem relaterade till religion, ras, kast, kön, social status, etc., vilka ständigt håller dem splittrade.

Partiet är fast övertygat om att grundorsaken till lidandet för de människor som bebor Bharat ligger i det faktum att den stora majoriteten av dem ständigt hålls borta från den centrala beslutsprocessen, medan endast en handfull manipulerar landets angelägenheter efter eget gottfinnande och ignorerar resten av befolkningen som blott siffror snarare än intelligenta människor. Då

årtionden har gått utan att åstadkomma någon materiell förändring är det därför hög tid att folket själva direkt tar kommandot över situationen så att Bharat kan utmärka sig inom alla områden.

Endast genom mänskliga invånares närvaro förvandlas ett territorium till ett land, och därmed är varje enskild invånare i detta land i själva verket synonym med Bharat. Med en sådan insikt om att han själv är Bharat kan man ingjuta enormt självförtroende hos varje individ att med värdighet träda fram i det heliga uppdraget att bygga nationen. Därav partiets namn "MAI HEE BHARAT".

Vägleda av detta centrala tema *ska* partiet vidta följande åtgärder:

- Visa högsta respekt för en fri individs suveränitet och inse att var och en av dem har ett gemensamt arv och är en av detta lands herrar, utan vars uttryckliga befallning ingenting *ska* röra sig i detta land;
- att fattigdom, analfabetism, social diskriminering etc., vilka endast är ingredienser av friktion som orsakar fiendskap mellan individer, är avsiktligt skapade för att hålla dem under ständig underkastelse för exploatering;
- att en individ som beskrivs som fattig inte är fattig, tvärtom är han den enda källan till rikedom;

- att de metoder för förslavning av undersåtar som skapades under kolonialstyret under namn av så kallade "lagar" fortfarande är i full kraft med alla sina blodsugande tentakler, även om folket sägs vara fritt; och
- ytterligare inse att varje existerande system *måste* vara underordnat folkets gemensamma önskningar och inte kan fungera som ett medel för dominans, *ska* Mai Hee Bharat med brinnande iver vara instrumentellt i alla avseenden för att radikalt förändra de rådande sociala, ekonomiska, politiska och rättsliga systemen genom att uppmana varje invånare i Bharat att med värdighet träda fram och ta hand om landets angelägenheter från en position av styrka och självförtroende.